

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **S. M.**, zast. Mgr. Martinem Kašparem, advokátem se sídlem AK Praha 8, Nad Šutkou 1811/12, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2012, čj. OAM-14/ZA-ZA06-PA03-2012, t a k t o :

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 24. 1. 2012, kterým byla její žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). V žalobě namítala porušení ust. § 2 správního řádu, když žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 téhož v tom směru, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ku konkrétním okolnostem případu, v souvislosti s ust. § 12 a § 14a) zákona o azylu. Dále došlo k porušení §

68 odst. 3 správního řádu a § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. V doplnění žaloby žalobkyně namítala, že žalovaný zamítl její žádost s tím, že neuvedla žádnou relevantní skutečnost, která by nasvědčovala, že by mohla být pronásledována z důvodů uvedených v ust. § 12, či že by jí hrozila vážná újma dle ust. § 14a) zákona o azylu; žalovaný však dále nezkoumal, zda zde nejsou dány i jiné azylově relevantní důvody, obsažené v ust. § 13, § 14, případně § 14b) cit. zákona. Tímto porušil žalovaný princip materiální pravdy, stanovený ust. § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. V tomto smyslu pak správní orgán neuvedl podklady, z nichž vycházel – např. u humanitárního azylu – při hodnocení současného stavu na Ukrajině, z odůvodnění pak nevyplývá, že by vůbec nějaké podklady sháněl či důkazně prováděl. Tak došlo i k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Z veřejně dostupných médií plyne, že MV ČR zkoumá u politických špiček (jmenovitě u B. D. a O. T.) takové skutečnosti bez dalšího, v případě obyčejné občanky Ukrajiny tak neučinilo. Žalobkyně je toho názoru, že takový postup porušuje princip rovnosti zakotvený v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, může však znamenat i porušení základních lidských práv – čl. 3 Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku ČR. Žalobkyně proto navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

K žalobě podal žalovaný písemné vyjádření dne 9. května 2012, uvedl, že s touto nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a samotné rozhodnutí ve věci. Při posouzení žádosti žalobkyně bylo vycházeno především z její výpovědi, z ní je zjevné, že neuváděla žádné skutečnosti, svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů § 12, či že by jí hrozila vážná újma dle § 14a) zákona o azylu, proto žalovaný trvá na učiněném závěru, že žádost byla po právu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, že o udělení mezinárodní ochrany žádá proto, aby zde mohla zůstat se svojí matkou a přítelem, kteří na zdejším území žijí, na území Ukrajiny žije sama. Takovou skutečnost nelze důvodům mezinárodní ochrany podřadit. Ve svých výpovědích popřela jakékoliv problémy se státními orgány, žádá prakticky jen z důvodu legalizace zdejšího pobytu, aby zde mohla žít a pracovat. V případě návratu do země původu jí, ani jejím blízkým žádné problémy nehrozí. Rozsah dokazování tak žalobkyně vymezila sama – viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 50/2003 ze dne 26. 2. 2004 – povinnost zjistit skutečný stav věci dle ust. § 32 zákona č. 71/1967 Sb. má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Žalobkyně zcela patrně v zemi původu pronásledována z azylově relevantních důvodů nebyla, nehrozí jí tam ani nebezpečí vážné újmy dle § 14a) zákona o azylu, ve správním řízení jí byl poskytnut dostatek prostoru sdělit všechny důvody, které ji k opuštění vlasti vedly a nelze tak mít pochyb o tom, že jí uváděné důvody nejsou na první pohled azylově relevantní a že žádost podala poté, co selhaly všechny momentálně dostupné prostředky k legalizaci pobytu na zdejším území. Vydané rozhodnutí je tak zákonné a vychází z dostatečně zjištěného stavu věci, žalobkyní uvedené důvody byly dostatečně vyhodnoceny z hlediska jednotlivých forem mezinárodní ochrany. Rozsah

zjištění je s ohledem na okolnosti případu dostatečný, v souvislosti s námitkou o možné existenci důvodů § 13, § 14 či § 14b) zákona o azylu žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS 7 Azs 72/2007 ze dne 6. 12. 2007. K obstarání podkladů pro posouzení věci pak žalovaný odkazuje na ustálenou judikaturu v tom smyslu, že s ohledem na motivy žalobkyně k opuštění země původu k jejich obstarání nebyl důvod. Žalobkyně neuvedla v žádosti žádné skutečnosti, svědčící o pronásledování v zemi původu, ani o hrozící vážné újmě, nebylo tak z pohledu řízení o udělení mezinárodní ochrany nutné ověřovat pravdivost těchto tvrzení a v tomto smyslu opatřovat důkazy – zde odkaz na rozhodnutí NSS sp. zn. 2 Azs 6/2003 ze dne 21. 8. 2003 či 5 Azs 357/2004 z 9. 2. 2005 – pokud cizinec v řízení o udělení azylu vůbec netvrdil, že je pronásledován či diskriminován ve smyslu § 12 zákona o azylu, není posouzení politické situace a stavu dodržování lidských práv ve státě, jehož občanství má, nezbytné. Každou žádost o udělení mezinárodní ochrany je potřebné posuzovat individuálně a námitku o posuzování případů politických špiček tak nelze považovat za relevantní, se situací žalobkyně nesouvisí. V případě žalobkyně bylo řízení vedeno v souladu s hmotným i procesním právem, rozhodnutí vyšlo z dostatečně zjištěného skutkového stavu, právní kvalifikace tomuto odpovídá a žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 24. 9. 2012 zástupce žalobkyně plně odkázal na znění písemného doplnění žaloby, navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a na náhradu nákladů řízení účtoval náhradu nákladů právního zastoupení žalobkyně za tři právní úkony a cestovní výdaje k jednání soudu. Pověřená pracovnice žalovaného konstatovala, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany evidentně směřovala k legalizaci zdejšího pobytu, takový důvod však není azylově relevantní a ku legalizaci zdejšího pobytu vedou instituty zákona o pobytu cizinců, nikoliv zákon o azylu. Navrhla zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení správní orgán neúčtoval.

Po projednání a přezkoumání věci vyšel soud ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.), napadené výroky rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že žádná pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Ze správního spisu plyne, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 1. 2012, uvedla, že je státní občankou Ukrajiny, téže národnosti, otec žije na Ukrajině, matka má v ČR pracovní vízum. Je svobodná, v ČR žije její přítel P. B. Do července 2010 pobývala na Ukrajině, poté střídavě i v ČR. Je katolického vyznání, nikdy nebyla politicky organizována, má SŠ vzdělání ekonomického směru. Na Ukrajině pracovala 6 let jako barmanka. Vlast opustila 12. 10. 2011, protože na Ukrajině nikoho nemá a zde žije její matka a přítel, toto je hlavní důvod jejího odjezdu z Ukrajiny. Přicestovala autobusem přes Slovensko, měla vízum, chce zde zůstat, ale v současné době Ukrajina delší víza neuděluje, pouze turistická. Chce zde založit rodinu, žít a pracovat, ve vlasti jí nic nehrozí. Pohovor provedl správní orgán s žadatelkou dne 20. 1. 2012, uvedla, že vízum mělo platnost 21 dnů, měsíc zde byla legálně, pak šla na policii, bylo jí vystaveno výjezdní vízum

do 22. 12. 2011, podruhé pak do 10. 1. 2012, poté přišla požádat o azyl. Je zde potřetí, vždy jako turistka. Žila a studovala ve městě Chust, střední ekonomickou školu vystudovala v r. 2007, pracovat ale začala již po ukončení 11. třídy, jako prodavačka a barmanka. Hlavní důvod její žádosti je zdejší pobyt její matky a přítele, na Ukrajině nikoho nemá, žije sama, je to tam pro ni těžké, nikdo jí nepomůže. Matka odjela, když jí bylo 17 let, odjela proto, že chce zde žít s matkou a přítelem, nikdo jí nevyhrožoval, ani před ničím neutíkala. Matka má pracovní vízum a přítel trvalý pobyt. O mezinárodní ochranu žádá, protože tu nemá žádné povolení k pobytu, chce zde i získat pracovní povolení. S přítelem se seznámila již na Ukrajině, plánují sňatek, chtějí založit rodinu. Přítel pracuje ve stavebnictví v ČR, žije v pronájmu. Byl ženatý s občankou ČR, nyní je rozvedený. Žalobkyně je toho názoru, že ani matce, ani příteli v případném návratu na Ukrajinu nic nehrozí. Ona sama se státními orgány nikdy žádné problémy neměla. Chce získat doklady, které by ji opravňovaly zde žít a pracovat. Na Ukrajinu se nechce vrátit proto, že by tam opět žila sama.

Ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu upravuje možnost správního orgánu zamítnout žádost žadatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou v případě, kdy žadatel neuvádí žádné skutečnosti svědčící o tom, že byl mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 či že by mu hrozila vážná újma dle § 14a) zákona o azylu.

Přitom zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud konstatoval v průběhu jednání všechny okolnosti, které žalobkyně správnímu orgánu sdělila, a to jak v samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany,

tak posléze i v průběhu pohovoru dne 20. 1. 2012. Žalobkyně výslovně uvedla, že nikdy neměla žádné problémy se státními orgány, nikdy jí nic nehrozilo a ani neví, čeho by se případně měla obávat, pokud by se vrátila na Ukrajinu. Přicestovala na turistické vízum, jako již dvakrát předtím proto, že zde v České republice žije její matka a též přítel, s nímž hodlá založit rodinu. Na Ukrajině žila sama a nikdo jí nepomáhal, z týchž důvodů se tam ani nechce vrátit. Žádný jiný důvod žalobkyně nezmínila, soud tak mohl po přezkoumání a projednání věci pouze konstatovat, že žalovaným zvolený způsob rozhodnutí ve věci žalobkyně byl zákonný a správný. Jak uvedeno výše, z ust. § 12 zákona o azylu plyne, že azyl lze žadateli udělit tehdy, pokud tvrdí, že byl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, či měl důvodné obavy z pronásledování, a to z azylově relevantních důvodů, uvedených pod písm. b) tohoto ustanovení. Žalobkyně žádný takový důvod netvrdila, o jakémkoliv pronásledování či obavách se vůbec nezmínila, naopak, výslovně uvedla, že nic takového jí v zemi původu nehrozilo. Je tak zcela logické a nasnadě, že nelze hovořit o tom, že by mohla jakkoliv splnit podmínky ust. § 12 zákona o azylu. Prakticky shodně pak lze uzavřít i to, že ani pro případ návratu do země původu žalobkyni nic azylově relevantního nehrozí, sama nic takového neuvedla a dokonce i výslovně zmínila, že ani její matce, ani příteli nic závažného nehrozí, matka přijela do ČR za prací po rozvodu, neboť ji bývalý manžel stále obtěžoval a neměla práci, vyřešila si tak svoji osobní situaci. Za daného a popsaného stavu tak soudu nezbylo, než se plně přiklonit k vyjádření žalovaného správního orgánu v tom smyslu, že v naznačeném případě by bylo zcela nadbytečné, a to v duchu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, hodnotit na základě informací o zemi původu tamní politickou situaci a stav dodržování lidských práv – viz odkaz na judikaturu NSS shora. Námitky, uvedené v žalobě, pak soud nemůže hodnotit jinak, než jako účelové, a to v tom smyslu, že použité ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu správnímu orgánu zkoumání podmínek § 13 a § 14 a § 14b) nepředepisuje, přičemž podmínky pro aplikaci ust. § 16 odst. 1 písm. f) byly v daném případě zcela naplněny. Odkaz na zkoumání určitých okolností a skutečností v případech jiných občanů Ukrajiny, kterým azyl byl udělen, je nerelevantní, neboť udělení mezinárodní ochrany vždy předpokládá zcela individuální přístup k samotnému žadateli a jeho konkrétní situaci v zemi původu, a to jak v době, kdy tuto opouští, tak i v období, kdy by se měl do vlasti případně navrátit. Soud znovu zdůrazňuje, že žalobkyně se nezmínila o ničem, co by jí v zemi původu jakkoliv ohrožovalo jak v době, kdy Ukrajinu opouštěla, nezmínila se ani o žádném nebezpečí či hrozbě, která by mohla nastat pro případ jejího návratu, aplikace § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu tak byla zcela na místě a v souladu se zákonem o azylu, i celým smyslem úpravy mezinárodní ochrany v České republice. Za takto zjištěného a popsaného stavu věci pak soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako zcela nedůvodnou, a to v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, žalovaný náhradu nákladů řízení nežádala a zástupci žalobkyně, který byl ustanoven soudem, přiznal náhradu nákladů právního zastoupení soud samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 24. září 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně